

Sygn. akt II K 19/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 marca 2019 roku

Sąd Rejonowy w Tomaszowie Mazowieckim w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: SSR Anna Gąsior – Majchrowska

Protokolant: st. sekr. sądowy Maria Rytych

st. sekr. sądowy Małgorzata Oks – Kwapisiewicz

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Tomaszowie Mazowieckim: Anety Rusek, Marka Wysłockiego, Joanny Parada – Schmidt, Marcina Domaradzkiego, Jolanty Jagielińskiej – Piwowskiej i Waldemara Szymańskiego

po rozpoznaniu w dniach: 22.08.2017 r., 15.12.2017 r., 08.03.2018 r., 29.05.2018 r., 07.09.2018 r. i 28.02.2019 r.

sprawy:

Ł. D.

syna J. i B. z domu J.

urodzonego w dniu (...) w R.

oskarżonego o to, że:

w dniu 1 kwietnia 2016 roku około godziny 08:25 na ulicy (...) w T., woj. (...), nieumyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym w ten sposób, że kierując samochodem marki T. (...) o nr rej. (...) nie dostosował techniki i taktyki jazdy do panujących warunków atmosferycznych, nie prowadził prawidłowej obserwacji drogi przed samochodem oraz nie zachował szczególnej ostrożności będąc w rejonie oznakowanego przejścia dla pieszych i nie ustąpił pierwszeństwa przekraczającej jezdnię po oznakowanym przejściu dla pieszych pieszej H. G., czym doprowadził do jej potrącenia, w następstwie czego pokrzywdzona zmarła po przewiezieniu do (...) w T. na skutek urazu czaszkowo- mózgowego

tj. o czyn z art. 177 § 2 kk

1. oskarżonego ***Ł. D.*** w miejsce zarzucanego mu w akcie oskarżenia czynu uznaje za winnego tego, że w dniu 1 kwietnia 2016 roku około godziny 08:25 na ulicy (...) w T., województwo (...), umyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym w ten sposób, że kierując samochodem marki T. (...) o numerze rejestracyjnym (...) będąc w stanie po użyciu substancji psychotropowej (...) o stężeniu co najmniej 1,4 ng/ml nie mającej wpływu na jego sprawność psychomotoryczną w momencie zdarzenia w stopniu podobnym, jak w sytuacji znajdowania się pod wpływem alkoholu, popełnił błąd w technice i taktyce jazdy poruszając się z nadmierną prędkością powyżej 64 km/h przekraczając dozwoloną administracyjnie na danym odcinku drogi prędkość 50 km/h, nie dostosował prędkości do panujących warunków atmosferycznych, nie prowadził prawidłowej obserwacji drogi przed samochodem oraz nie zachował szczególnej ostrożności będąc w rejonie oznakowanego przejścia dla pieszych i nie ustąpił pierwszeństwa przekraczającej jezdnię po oznakowanym przejściu dla pieszych pieszej H. G., czym doprowadził do jej potrącenia, w następstwie czego pokrzywdzona zmarła po przewiezieniu do (...) Centrum (...) w T. na skutek urazu czaszkowo – mózgowego, to jest czynu wyczerpującego dyspozycję art. 177 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 177 § 2 k.k. wymierza mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;

2. na podstawie art. 42 § 1 k.k. orzeka wobec oskarżonego **Ł. D.** środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w strefie ruchu lądowego na okres 3 (trzech) lat;
3. na podstawie art. 43 § 3 k.k. zobowiązuje oskarżonego **Ł. D.** do zwrotu prawa jazdy nr (...) wydanego przez Starostwo Powiatowe w T.;
4. na podstawie art. 46 § 2 k.k. orzeka od oskarżonego **Ł. D.** na rzecz oskarżycielki posiłkowej **M. S. (I)** kwotę 5.000 (pięć tysięcy) złotych tytułem nawiązki;
5. na podstawie art. 46 § 2 k.k. orzeka od oskarżonego **Ł. D.** na rzecz oskarżycielki posiłkowej **B. M.** kwotę 5.000 (pięć tysięcy) złotych tytułem nawiązki;
6. zasądza od oskarżonego **Ł. D.** na rzecz oskarżycielki posiłkowej **M. S. (I)** kwotę 2.829 (dwa tysiące osiemset dwadzieścia dziewięć) złotych tytułem poniesionych przez oskarżycielkę posiłkową w sprawie wydatków z tytułu ustanowienia pełnomocnika;
7. zasądza od oskarżonego **Ł. D.** na rzecz oskarżycielki posiłkowej **B. M.** kwotę 2.829 (dwa tysiące osiemset dwadzieścia dziewięć) złotych tytułem poniesionych przez oskarżycielkę posiłkową w sprawie wydatków z tytułu ustanowienia pełnomocnika;
8. zasądza od oskarżonego **Ł. D.** na rzecz Skarbu Państwa kwotę 7.338,16 (siedem tysięcy trzysta trzydzieści osiem złotych szesnaście groszy) tytułem poniesionych w sprawie wydatków i wymierza mu opłatę w wysokości 180 (sto osiemdziesiąt) złotych.

Sygn. akt II K 19/17

UZASADNIENIE

Oskarżyciel publiczny – Prokurator Prokuratury Rejonowej w Tomaszowie Mazowieckim postawił oskarżonemu Ł. D. zarzut popełnienia czynu polegającego na tym, że :

- w dniu 1 kwietnia 2016 roku około godziny 08:25 na ulicy (...) w T., woj. (...), nieumyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym w ten sposób, że kierując samochodem marki T. (...) o nr rej. (...) nie dostosował techniki i taktyki jazdy do panujących warunków atmosferycznych, nie prowadził prawidłowej obserwacji drogi przed samochodem oraz nie zachował szczególnej ostrożności będąc w rejonie oznakowanego przejścia dla pieszych i nie ustąpił pierwszeństwa przekraczającej jezdnię po oznakowanym przejściu dla pieszych pieszej H. G., czym doprowadził do jej potrącenia, w następstwie czego pokrzywdzona zmarła po przewiezieniu do (...) w T. na skutek urazu czaszkowo- mózgowego, to jest czynu z art. 177 § 2 k.k.

W toku przewodu sądowego Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny :

W dniu 1 kwietnia 2016 roku około godziny 08:25 Ł. D. jechał wraz z kolegą Ł. B. swoim samochodem marki T. (...) o numerze rejestracyjnym (...) do pracy. Pojazdem kierował Ł. D., zaś Ł. B. siedział z przodu na miejscu pasażera. Jechali ulicą (...) w T. od strony ulicy (...) w kierunku ulicy (...). Nie rozmawiali ze sobą, ani Ł. D. nie rozmawiał przez telefon. Padał deszcz. W pewnym momencie zauważył na przejściu dla pieszych w połowie jezdni ubraną w odzież w ciemnych kolorach (m. in. obuwie koloru czarnego, spodnie koloru czarnego, bluzkę koloru brązowego, bluzę dresową koloru czarnego, kurtkę koloru ciemnoszarego) pieszą przechodzącą z lewej strony na prawą stronę. Ł. B. krzyknął „uważaj”. Ł. D. wówczas rozpoczął manewr hamowania i odbił kierownicą w lewą stronę, jednak doszło do jej potrącenia prawą przednią stroną pojazdu. Kobieta tą okazała się H. G..

Do zdarzenia doszło na prostym odcinku drogi, w miejscu, gdzie obowiązywało ograniczenie prędkości do 50 km/h. Była pora dzienna, zachmurzenie całkowite, słaby wiatr. Wówczas padała deszcz, a temperatura powietrza wynosiła 3,5 °C. Jezdnia w tym miejscu była czysta, gładka, mokra. Nawierzchnia jezdni asfaltowa.

(notatki urzędowe k.1-3

protokoły z przebiegu badania stanu trzeźwości urządzeniem elektronicznym dot. Ł. D. k.4,5

kserokopia dowodu rejestracyjnego k.6

protokół oględzin pojazdu k.7-8

protokół oględzin miejsca wypadku k.9-10

szkic miejsca wypadku drogowego k.11, k. 47

fragment powłoki lakierniczej k.12

protokół zatrzymania rzeczy k.13-15

dokumentacja fotograficzna + płyta k.40-46, k.50-57

protokół oględzin rzeczy k.48-49

opinia z oględzin i sądowno – lekarskiej sekcji zwłok nr 74/16 k.60-62

sprawozdanie z badania materiału biologicznego na zawartość etanolu, acetonu i izopropanolu, protokół pobrania krwi k.66-67

sprawozdanie laboratorium Kryminalistycznego KWP w Ł. i protokół k.76-80

opinia (...) w Ł. – (...) Toksykologii Sądowej z dn. 29.05.2018r. (data wpływu do tut. Sądu) k.299-303

zeznania świadka Ł. B. k. 19-20, k. 141v.-142

zeznania świadka M. S. (1) k. 24, k. 139v.-140v.

zeznania świadka B. M. k. 141-141v.

zeznania świadka M. S. (2) k. 71-72, k. 142v.-143v.

zeznania świadka P. S. k. 73-73v., k. 144-14v.

wyjaśnienia oskarżonego Ł. D. k. 94-96, k. 139-139v.)

Na podstawie przeprowadzonych oględzin samochodu osobowego marki T. (...) o numerze rejestracyjnym (...), że uszkodzenia karoserii, szyby czołowej oraz reflektora po prawej stronie z przodu samochodu powstały w wyniku zaistniałego zdarzenia. Wskaźnik skuteczności układu hamulcowego wyniósł 60-68%, większy od wymaganego 50%. Pozostałe układy odpowiedzialne za mechanikę ruchu były sprawne. Oględziny zostały przeprowadzone na miejscu zdarzenia, zatem można przyjąć, że stan techniczny samochodu przed wypadkiem z wyłączeniem uszkodzeń powstałych w jego wyniku, nie miał wpływu na zaistnienie zdarzenia.

(opinia biegłego z dziedziny rekonstrukcji wypadków drogowych i techniki samochodowej M. R. k.33-37)

Piesza H. G. przechodziła przez wyznaczone przejście dla pieszych z lewej na prawą stronę – patrząc w kierunku ruchu pojazdu T. (najprawdopodobniej środkiem przejścia). Poruszała się normalnym, wolnym krokiem. Zgromadzony materiał dowodowy i przeprowadzona analiza nie dają podstaw do przypisania błędów pieszej. Piesza poruszała się prawidłowo po wyznaczonym przejściu dla pieszych miała prawo zakładać, że inni uczestnicy ruchu ustąpią jej pierwszeństwa. Charakter ruchu pieszej nie nosił znamion wtargnięcia bezpośrednio przed nadjeżdżający pojazd

T.. Zgromadzony materiał rzeczowy (brak śladów na jezdni pochodzących od kół pojazdu) nie daje podstaw do ustalenia toru ruchu oraz prędkości pojazdu T. o nr rej. (...) kierowanego przez Ł. D. bezpośrednio przed wypadkiem. Biorąc natomiast pod uwagę osobowe i rzeczowe źródła dowodowe oraz zabezpieczone uszkodzenia pojazdu można przyjąć, że poruszał się on w przybliżeniu środkiem swojego pasa ruchu. Prędkość ruchu pojazdu w chwili uderzenia w pieszą kształtowała się na poziomie ok. 64 – 68 km/h. Natomiast biorąc pod uwagę wyjaśnienia oskarżonego (hamował przed potrąceniem pieszej) należy stwierdzić, że przed wypadkiem poruszał się on z większą prędkością. Kierujący pojazdem T. naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym. Naruszenie tych zasad pozostawało w bezpośrednim związku przyczynowym z zaistnieniem przedmiotowego zdarzenia drogowego. Popełnił on błędy w taktyce jazdy polegające na niezachowaniu szczególnej ostrożności podczas zbliżania się do oznakowanego przejścia dla pieszych, poruszał się z nadmierną prędkością – powyżej 64 km/h (prędkość administracyjnie dopuszczalna na danym terenie wynosiła 50 km/h) oraz nie obserwował należycie przedpola jazdy – kierujący zauważył pieszą dopiero przed potrąceniem. Kierujący pojazdem T. nie ustąpił pierwszeństwa pieszej znajdującej się na oznakowanym przejściu dla pieszych. Kierujący podjął zbyt późno manewr obronny w postaci hamowania i próby ominięcia pieszej. W takiej sytuacji zasadniczą i zarazem jedyną przyczyną wystąpienia wypadku było nieprawidłowe zachowanie kierującego pojazdem T. – Ł. D.. Materiał dowodowy nie daje podstaw do przypisania pieszej przyczynienia się do wypadku. Zgromadzony materiał dowodowy nie daje dostatecznych podstaw do ustalenia, czy kierujący pojazdem T. poruszał się na włączonych światłach mijania – brak oryginalnej dokumentacji żarówki, wykonane w trybie macro.

(opinia biegłego w zakresie techniki samochodowej i rekonstrukcji przebiegu zdarzeń drogowych K. W. k. 152-174)

W wyniku wypadku piesza H. G. zmarła na skutek urazu czaszkowo – mózgowego.

(opinia z oględzin i sądowo – lekarskiej sekcji zwłok nr 74/16 k.60-62)

Ł. D. poddany został badaniu na zawartość alkoholu, a przeprowadzone o godzinie 08:35 badanie wykazało 0,00 mg/l w wydychanym powietrzu, zaś o godzinie 10:00 badanie wykazało 0,00 mg/l w wydychanym powietrzu, a przeprowadzone badanie chemicznych płynów ustrojowych na zawartość alkoholu wykazało 0,00 ‰ etanolu we krwi.

(protokół użycia urządzenia kontrolno-pomiarowego k. 4-5)

sprawozdanie k.76

protokół pobrania krwi k. 77)

H. G. poddana została badaniu na zawartość alkoholu, a przeprowadzone badanie chemicznych płynów ustrojowych na zawartość alkoholu wykazało 0,00 ‰ etanolu we krwi.

(sprawozdanie k. 66

protokół pobrania krwi k. 67)

W materiale w postaci zabezpieczonej krwi pobranej od **Ł. D.** w dniu 01.04.2016 r. znajdującej się w pakiecie z krwią o numerze kontrolnym (...) - (...), zarejestrowanym pod numerem dowodu (...) nr (...), a przechowywanym w Laboratorium Kryminalistycznym Komendy Wojewódzkiej Policji w Ł., stwierdzono substancję psychotropową (...) o stężeniu 0,9 ng/ml kontrolowaną przez Ustawę z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. z 2017 r., poz. 783).

Stężenie substancji psychotropowej (...) w organizmie Ł. D. w chwili zdarzenia wynosiło co najmniej 1,4 ng/ml i przyjmuje się, że dla takiego stężenia (...) we krwi osoba znajduje się w stanie po użyciu tej substancji, a taki stan powoduje taką niesprawność organizmu jak stężenie etanolu we krwi na poziomie od 0,2 promila do 0,5 promila (stan po użyciu alkoholu).

(sprawozdanie z badania krwi na zawartość środków działających podobnie do alkoholu k.224

wniosek w sprawie badań lekarskich oraz pobrania próbek krwi k.232-233

pismo (...) w T. wraz z wnioskiem w sprawie badań lekarskich oraz pobrania próbek krwi k.246-247

opinia (...) w Ł. – (...) Toksykologii Sądowej z dn. 05.03.2018r. k.249-254

opinia (...) w Ł. – (...) Toksykologii Sądowej z dn. 05.03.2018r. k.299-303

ustna uzupełniająca opinia biegłej M. T. k. 385v.-386)

Ł. D. posiada prawo jazdy kategorii A i (...) numer (...) wydane przez Starostę (...) w dniu 8 czerwca 2010 roku.

(kserokopia prawa jazdy k. 97)

Oskarżony **Ł. D.** urodził się w dniu (...) Posiada wykształcenie gimnazjalne, pracuje jako elektryk na umowę o pracę na czas nieokreślony z dochodem miesięcznym 1400 złotych. Jest kawalerem, nie ma nikogo na utrzymaniu. Jest właścicielem garażu o powierzchni 14 m².

(dane osobopoznawcze k. 109)

informacje podane przez oskarżonego Ł. D. do protokołu k. 139)

Oskarżony **Ł. D.** nie był dotychczas karany.

(informacja z Krajowego Rejestru Karnego k. 82, k. 113, k. 228)

Oskarżony **Ł. D.** nie jest chory psychicznie, ani upośledzony umysłowo. Rozpoznano natomiast u niego skłonność do stosowania środków psychoaktywnych – marihuany. W czasie czynu miał zachowaną zdolność rozpoznania jego znaczenia i pokierowania swoim postępowaniem. Stwierdzona u oskarżonego obecność substancji psychoaktywnych kwalifikująca go do uznania, że był to stan po spożyciu nie ograniczała poczytalności oskarżonego. Stan po użyciu substancji psychoaktywnej o wartości 1,2 do 1,4 ng/ml odpowiada poziomowi 0,2 do 0,5 promila, czyli stanu po spożyciu alkoholu.

(opinia sądowo – psychiatryczna k. 342)

Oskarżony **Ł. D.** początkowo nie przyznał się do stawianego mu zarzutu przesłuchany na etapie postępowania przygotowawczego, lecz ostatecznie tak w stadium przygotowawczym, jak sądowym przyznał się do zarzucanego mu czynu. Wyjaśnił, że w dniu 1 kwietnia 2016 roku po godzinie 8.00 rano jechał z kolegą Ł. B., który siedział z przodu na miejscu pasażera, do pracy ulicą (...) w T.. Była brzydka pogoda, padał deszcz i duże zachmurzenie. Zobaczył na środku przejścia dla pieszych postać ubraną na czarno w kapturze i zaczął gwałtownie hamować, odbił kierownicą w lewą stronę. Piesza upadła na samochód na prawą stronę maski pojazdu i szybę, a potem spadła na jezdnię. Zadzwoił na numer alarmowy i pogotowie. Piesza po potrąceniu była nieprzytomna, oddychała. Tego dnia czuł się dobrze, nie zażywał leków i był trzeźwy. Żałuje tego co się stało. Dojeżdża do pracy samochodem i w związku z pracą kieruje samochodem, prawo jazdy jest mu niezbędne do wykonywania pracy zarobkowej.

Oskarżony przeprosił, dodał, że poczuwa się do tego, przeprosza wszystkich bliskich.

(wyjaśnienia oskarżonego Ł. D. k. 91-93, k. 94-96, k. 139-139v., k. 141v.)

Sąd Rejonowy dokonał następującej oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego i zważył, co następuje:

Dokonując ustaleń faktycznych w niniejszej sprawie Sąd opierał się na zgromadzonym w sprawie i pozytywnie ocenionym materiale dowodowym. W ocenie Sądu, zebrany w sprawie materiał dowodowy zarówno w postaci dowodów osobowych, jak i nieosobowych wskazuje, iż oskarżony Ł. D. dopuścił się zarzucanego mu przestępstwa.

Podkreślić należy, iż oskarżony co do zasady przyznał się do stawianego mu zarzutu i opisał okoliczności przedmiotowego zdarzenia w sposób zbieżny z ustalonym stanem faktycznych, a w związku z tym jego relacje posiadają w tym względzie walor wiarygodności. Nadto, cechuje je koherentność z innymi pozytywnie ocenionymi dowodami osobowymi i nieosobowymi, zebranymi w niniejszej sprawie. Przede wszystkim, przymiot wiarygodności Sąd przyznał zeznaniom świadków M. S. (1), B. M., Ł. B., M. S. (2), P. S. jako że są one logiczne, rzeczowe i wzajemnie ze sobą korespondują, jakkolwiek wyłącznie ci ostatni byli bezpośrednimi świadkami wypadku i mieli wiedzę odnośnie miejsca, czasu, jego przebiegu, a także, jakie czynności, przez kogo i w jaki sposób były podejmowane, a także jakie wówczas panowały warunki pogodowe i drogowe. Natomiast depozycje M. S. (1) i B. M. nie mają znaczenia dla ustalenia przebiegu i ewentualnych przyczyn samego wypadku drogowego, niemniej jednak ich relacje posłużyły dla ustalenia sytuacji rodzinnej i osobistej zmarłej pokrzywdzonej i działań podejmowanych przez jej najbliższych w związku z tym nieszczęśliwym zdarzeniem drogowym, w wyniku którego H. G. zmarła. W odniesieniu do zeznań świadka W. M. Sąd podszedł do nich z dystansem i ostrożnością, albowiem sam świadek nie ukrywał, że jest skonfliktowany z oskarżonym. Dodatkowo, nie był naocznym świadkiem zdarzenia, a w związku z tym jego depozycje nie zostały wykorzystane przy czynieniu ustaleń faktycznych.

Z uwagi na konieczność uwzględnienia wiadomości specjalistycznych, ustalenia faktyczne Sądu oparte zostały na opiniach biegłych, a mianowicie opinii biegłego sądowego z dziedziny rekonstrukcji wypadków drogowych i techniki samochodowej M. R., opinii biegłego specjalisty medycyny sądowej W. K., opinii biegłego sądowego z dziedziny techniki samochodowej i rekonstrukcji zdarzeń drogowych K. W., sprawozdaniu z badania krwi na zawartość środków działających podobnie do alkoholu sporządzonego przez specjalistę z Katedry i Zakładu Medycyny Sądowej (...) w Ł. i opinii specjalisty z Katedry i Zakładu Medycyny Sądowej (...) w Ł. (w tym także ustną uzupełniającą opinie biegłej M. T.), a także opinii sądowo – psychiatrycznej. W ocenie Sądu opinie wskazanych biegłych czynią zadość wszelkim warunkom określonym w art. 201 k.p.k. Opinie należy uznać za jasne, pełne, obiektywne, konsekwentne i są w pełni wiarygodnym materiałem dowodowym mogącym posłużyć do dokonania ustaleń w sprawie.

Za nie budzące wątpliwości i wiarygodne Sąd uznał pozostałe dowody nieosobowe w postaci dokumentów znajdujących się w aktach sprawy, między innymi te, do których odwołał się czyniąc ustalenia faktyczne, a mianowicie notatki urzędowe, protokoły z przebiegu badania stanu trzeźwości urządzeniem elektronicznym dot. Ł. D., kserokopia dowodu rejestracyjnego, protokół oględzin pojazdu, protokół oględzin miejsca wypadku, szkic, protokół zatrzymania rzeczy, dokumentację fotograficzną z płytą, protokół oględzin rzeczy, sprawozdanie z badania materiału biologicznego na zawartość etanolu, acetonu i izopropanolu, protokół pobrania krwi, opinię laboratorium Kryminalistycznego KWP w Ł., dane o karalności, kserokopię prawa jazdy, dane osobopoznawcze. Wskazane dowody zostały sporządzone przez kompetentne organy w przepisanej przez prawo formie i nie były kwestionowane przez żadną ze stron, a i ich treść nie budziła wątpliwości.

Zgodnie zaś z treścią art. 177 § 2 k.k. dopuszcza się tego przestępstwa, kto naruszając chociażby nieumyślnie, zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym, wodnym lub powietrznym, powoduje nieumyślnie wypadek, którego następstwem jest śmierć innej osoby albo ciężki uszczerbek na jej zdrowiu.

Przestępstwo z art. 177 § 2 k.k. ma charakter nieumyślny, albowiem charakterystyczne jest dla niego nieostrożne zachowanie się sprawcy, polegające na umyślnym lub nieumyślnym naruszeniu zasad bezpieczeństwa. Wspomniane zasady bezpieczeństwa to między innymi reguły określone w przepisach drogowych i niepisane reguły wynikające z istoty ruchu drogowego (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 28.02.1975 r., V KZP 2/74, opubl. OSNKW z 1975, Nr 3-4, poz. 33).

Zgodnie ze stanowiskiem Sądu Najwyższego każdy kierowca jest zobowiązany do prowadzenia pojazdu samochodowego z należytą ostrożnością, a więc do przedsięwzięcia takich czynności, które zgodnie ze sztuką i techniką

prowadzenia pojazdów samochodowych są obiektywnie niezbędne do zapewnienia maksymalnego bezpieczeństwa w ruchu drogowym, a także do powstrzymania się od czynności, które mogłyby to bezpieczeństwo zmniejszyć (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16.07.1976 r., VI KRN 135/76, opubl. OSNKW z 1976, Nr 10-11, poz. 130).

Stosownie do treści art. 177 § 2 k.k. z naruszeniem zasad bezpieczeństwa muszą pozostawać w związku przyczynowym skutki określane mianem ciężkiego uszczerbku na zdrowiu lub śmierci innej osoby.

Na kanwie przedmiotowej, szczególnej sprawy, odnieść również należy się do stwierdzonej u oskarżonego Ł. D. w chwili wypadku obecności substancji psychotropowej. Otóż sąd rozpoznający konkretny przypadek o czyn polegający na prowadzeniu pojazdu w stanie znajdowania się pod wpływem lub po użyciu substancji odurzającej innej niż alkohol, musi nie tylko stwierdzić istnienie takiego środka w organizmie osoby kierującej pojazdem, ale również określić, czy wpłynął on na jej zachowanie w sposób analogiczny, jak w przypadku znajdowania się w stanie nietrzeźwości. Dopiero po takim ustaleniu możliwe będzie przypisanie sprawcy dodatkowego znamienia kwalifikującego, w postaci znajdowania się „pod wpływem” środka odurzającego w rozumieniu art. 178a § 1 k.k. Sąd rozpoznający sprawę o przestępstwo przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji popełnione pod wpływem środka odurzającego, każdorazowo musi ustalić, czy środek ten miał realny wpływ na sprawność psychomotoryczną kierującego pojazdem w stopniu podobnym, jak w sytuacji znajdowania się pod wpływem alkoholu. Elementy stanu faktycznego, wchodzące w skład ustawowych znamion przestępstwa, mogą być uznane za okoliczności mające wpływ na wymiar kary wyłącznie wtedy, gdy mają charakter stopniowalny. Będzie to miało miejsce w szczególności wtedy, gdy w znacznym zakresie będą one odbiegać od dopuszczalnych norm (np. wysoki próg nietrzeźwości sprawcy wypadku, rażące przekroczenie dopuszczalnej prędkości). Taki pogląd, akceptowany przez Sąd Rejonowy, wyraził Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 04.10.2013 r. w sprawie IV KK 136/13 (L.). Istotnie, po żmudnym postępowaniu w tym względzie, Sąd bowiem ustalił, że oskarżony znajdował się w chwili wypadku komunikacyjnego w stanie po użyciu substancji psychotropowej, niemniej jednak co zostało wykazane środek ten nie miał realnego wpływu na sprawność psychomotoryczną kierującego pojazdem w stopniu podobnym, jak w sytuacji znajdowania się pod wpływem alkoholu.

Przenosząc zatem powyższe na grunt niniejszej sprawy, zauważyć należy, iż oskarżony umyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa obowiązujące w ruchu drogowym, ale nie miał zamiaru spowodowania skutku w postaci obrażeń ciała, jakich doznała H. G.. Bowiem swoim zachowaniem polegającym na tym, że w dniu 1 kwietnia 2016 roku około godziny 08:25 na ulicy (...) w T., województwo (...), umyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym w ten sposób, że kierując samochodem marki T. (...) o numerze rejestracyjnym (...) będąc w stanie po użyciu substancji psychotropowej (...) o stężeniu co najmniej 1,4 ng/ml nie mającej wpływu na jego sprawność psychomotoryczną w momencie zdarzenia w stopniu podobnym, jak w sytuacji znajdowania się pod wpływem alkoholu, popełnił błąd w technice i taktyce jazdy poruszając się z nadmierną prędkością powyżej 64 km/h przekraczając dozwoloną administracyjnie na danym odcinku drogi prędkość 50 km/h, nie dostosował prędkości do panujących warunków atmosferycznych, nie prowadził prawidłowej obserwacji drogi przed samochodem oraz nie zachował szczególnej ostrożności będąc w rejonie oznakowanego przejścia dla pieszych i nie ustąpił pierwszeństwa przekraczającej jezdnię po oznakowanym przejściu dla pieszych pieszej H. G., czym doprowadził do jej potrącenia, w następstwie czego pokrzywdzona zmarła po przewiezieniu do (...) Centrum (...) w T. na skutek urazu czaszkowo – mózgowego. Z tego względu czyn oskarżonego jest przestępstwem nieumyślnym wyczerpującym dyspozycję art. 177 § 2 k.k.

Do popełnienia czynu zarzucanego oskarżonemu dojść może zarówno wówczas, gdy sprawca naruszenia zasad bezpieczeństwa w ruchu dopuszcza się umyślnie, jak i nieumyślnie. W ocenie Sądu oskarżony naruszenia wskazanych powyżej zasad bezpieczeństwa w ruchu drogowym dopuścił się umyślnie, albowiem przewidując możliwość tego naruszenia, godził się na to. Nie istniały przy tym żadne okoliczności, które mogłyby uniemożliwiać, czy utrudniać oskarżonemu zachowanie ostrożności.

Zebrany w sprawie materiał dowodowy pozwala w ocenie Sądu na przyjęcie, że przypisany oskarżonemu czyn miał charakter zawiniony. W ustalonym bowiem stanie faktycznym oskarżony mógł zachować się zgodnie z prawem i nie zachodziły żadne okoliczności, które z uwagi na osobowość oskarżonego mogłyby wpływać ograniczająco na możliwość jego zachowania się w sposób zgodny z prawem, czy też okoliczności, które wyłączałyby jego winę. W momencie

podejmowania przypisanego mu działania przestępnego oskarżony był w pełni poczytalny. Ponadto, w ocenie Sądu, przypisany oskarżonemu czyn był bezprawny, a stopień jego społecznej szkodliwości był wyższy niż znikomy. Przy ocenie stopnia społecznej szkodliwości czynu przypisanego oskarżonemu Sąd miał w szczególności na uwadze rodzaj i charakter naruszonych dóbr, rodzaj naruszonych reguł ostrożności i przede wszystkim rozmiar wyrządzonej szkody, okoliczności popełnienia czynu. Oskarżony naruszył jedną z podstawowych zasad bezpieczeństwa w ruchu drogowym doprowadzając tym samym do wypadku, w wyniku którego obrażeń ciała skutkujących śmiercią doznała pokrzywdzona H. G.. Zważywszy na powyższe Sąd uznał, że zachowanie oskarżonego jest bezprawne, karalne, karygodne, zawinione i jako takie stanowi przestępstwa.

Przy wyborze rodzaju i rozmiaru kary Sąd baczyl, aby była ona adekwatna do stopnia winy sprawcy, stopnia społecznej szkodliwości czynu przez niego popełnionego, jak również współmierna do wagi i okoliczności popełnionego czynu oraz do stopnia naruszonych przez oskarżonego dóbr prawnie chronionych. W związku z tym, przy wymiarze oskarżonemu Ł. D. kary, Sąd uwzględnił na korzyść oskarżonego jego dotychczasową niekaralność (choć nie należy jej przeceniać w kontekście wieku oskarżonego), przyznanie się do winy, wyrażenie żalu, skruchy, przeproszenie osób najbliższych zmarłej H. G., a na niekorzyść fakt, iż do wypadku doszło na skutek umyślnego naruszenia zasad bezpieczeństwa w ruchu drogowym, tragiczne skutki przedmiotowego wypadku, w którym śmierć poniosła starsza kobieta. Nadto, zwrócić należy uwagę, iż do przedmiotowego wypadku w żaden sposób nie przyczyniła się piesza, która poruszała się prawidłowo po oznakowanym przejściu dla pieszych, gdzie w istocie winna się czuć bezpieczna

Mając powyższe na uwadze Sąd doszedł do wniosku, że karą adekwatną do winy i stopnia społecznej szkodliwości zarzucanego oskarżonego Ł. D. przestępstwa będzie kara 1 roku pozbawienia wolności o charakterze izolacyjnym, a przede wszystkim taka właśnie kara spełni oczekiwane rezultaty wychowawcze i zapobiegawcze, a także w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Sąd stwierdził, iż w przypadku oskarżonego nie zasługuje on na dobrodziejstwo instytucji warunkowego zawieszenia wykonania kary. Biorąc pod uwagę fakt, iż oskarżony nie był dotychczas karany (również w kontekście jego wieku), Sąd uznał, że jedyną adekwatną karą jest kara pozbawienia wolności o charakterze bezwzględny na wskazanym poziomie. Nie ulega wątpliwości, że przypisany oskarżonemu czyn cechuje się znaczną szkodliwością społeczną. Nie można zapominać, że do wypadku drogowego doszło na skutek naruszenia zasad bezpieczeństwa w ruchu drogowym spowodowanego nie zachowaniem należytej ostrożności w bliskiej odległości przejścia dla pieszych, poruszania się z nadmierną prędkością przekraczającą prędkość administracyjnie dozwoloną, nienależytego obserwowania drogi na co wskazuje okoliczność, iż oskarżony w ogóle nie podjął manewru hamowania i wreszcie potrącenia pieszej na przejściu dla pieszych. Dla oskarżonego dolegliwością i przestrożą w istocie będzie również świadomość do końca życia, iż w wyniku zdarzenia z jego udziałem śmierć poniosła inna osoba. Tym samym, wymierzona Ł. D. kara 1 roku pozbawienia wolności o charakterze izolacyjnym jest w tym przypadku adekwatna, albowiem oskarżony wykazał się lekceważeniem zasad bezpieczeństwa w ruchu drogowym, a w konsekwencji braku poszanowania fundamentalnych norm bezpieczeństwa zginął człowiek. W aspekcie poczynionych ustaleń nasuwa się konkluzja, iż kara zasadnicza w postaci kary pozbawienia wolności o charakterze bezwzględny na poziomie ustalonym przez Sąd Rejonowy będzie adekwatna zarówno okoliczności popełnionego przestępstwa, rangi naruszonych zasad bezpieczeństwa w ruchu drogowym, do stopnia zawinienia oskarżonego i społecznej szkodliwości popełnionego czynu, jak również spełni cele zapobiegawcze i wychowawcze oraz potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Bowiem w realiach przedmiotowej sprawy brak podstaw do uznania, iż oskarżony zasługuje na dobrodziejstwo warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej kary, albowiem w chwili obecnej nie można postawić wobec niego pozytywnej prognozy kryminologicznej, iż w przyszłości będzie on przestrzegać porządku prawnego. Niemniej jednak Sąd nie podzielił stanowiska oskarżycieli posiłkowych i ich pełnomocnika odnośnie rozmiaru kary pozbawienia wolności, albowiem w aspekcie tych wszystkich okoliczności, o których była mowa powyżej nie sposób uznać, że wyższa kara pozbawienia wolności (na poziomie 3 lat jak to określili oskarżyciele posiłkowi) byłaby w tym przypadku adekwatna. Tym bardziej, iż do tego tragicznego w skutkach wypadku doszło już trzy lata temu i oskarżony od tej chwili nie wszedł w konflikt z prawem, a więc było to wydarzenie w jego dotychczasowym życiu przypadkowe, jakkolwiek nie powinno się nigdy zdarzyć. Zważyć w tym miejscu należy, iż każde zachowanie uczestnika ruchu drogowego wyrażające się w nienależytym respektowaniu zasad bezpieczeństwa niesie ze sobą duży ładunek zagrożenie dla innych uczestników tego ruchu i winno zostać

właściwie napiętnowane w celu realnego wzmocnienia bezpieczeństwa na drogach. Tym samym, kierowcy poruszający się po drogach i powodujący wypadki komunikacyjne wskutek rażącego naruszania reguł bezpieczeństwa (szczególnie skutkiem których giną ludzie) nie mogą być w żadnej mierze traktowani w sposób pobłażliwy. Poruszanie się przez oskarżonego pojazdem mechanicznym, niezachowanie należytej ostrożności i uwagi przy zbliżaniu się do przejścia dla pieszych oraz nieuważne obserwowanie drogi, a zatem złamanie podstawowych reguł bezpieczeństwa w ruchu drogowym prowadzi do wniosku, iż wyłącznie kara zasadnicza w formie izolacyjnej kary pozbawienia wolności spełni pożądane efekty indywidualnoprewencyjne i ogólnoprewencyjne.

Nie budzi wątpliwości, iż osoba poruszająca się pojazdem mechanicznym i naruszająca w sposób świadomy zasady bezpieczeństwa ruchu drogowego, w następstwie czego dochodzi do wypadku drogowego stwarza realne niebezpieczeństwo dla innych uczestników ruchu (które w istocie rzeczy, w tym przypadku, zmaterializowało się). Przy czym, przyjmuje się, zgodnie z literalnym brzmieniem przepisu art. 42 § 1 k.k., że orzeczenie (fakultatywne) zakazu jest uzasadnione, gdy z okoliczności przestępstwa wynika, że prowadzenie pojazdu przez osobę zagraża bezpieczeństwu w komunikacji. Chodzi tu w szczególności o takie sytuacje jak brak umiejętności lub rażące naruszenie reguł ostrożności (np. utrata sił w związku z wiekiem). Zważyć należy, iż w realiach niniejszej sprawy czyn, którego dopuścił się oskarżony miał niewątpliwie charakter incydentalny, a do zdarzenia doszło na skutek popełnienia błędu w technice i taktyce jazdy. Bowiem oskarżony poruszając się z nadmierną prędkością powyżej 64 km/h przekraczając dozwoloną administracyjnie na danym odcinku drogi prędkość 50 km/h, nie dostosowując tym samym prędkości do panujących warunków atmosferycznych, nie prowadząc prawidłowej obserwacji drogi przed samochodem oraz nie zachowując szczególnej ostrożności będąc w rejonie oznakowanego przejścia dla pieszych i nie ustąpiwszy pierwszeństwa przekraczającej jezdnię po oznakowanym przejściu dla pieszych pieszej H. G. jako kierujący wykazał się bezspornie ewidentnym brakiem przezorności. Wskutek przecenienia swoich możliwości jako kierującego był tragiczny w skutkach wypadek drogowy z jego udziałem, w którym zginęła pokrzywdzona. W tym stanie rzeczy, rolą sądu stało się skuteczne wykluczenie oskarżonego spośród osób poruszających się po drogach publicznych, na określony okres czasu, aby zapewnić faktyczne bezpieczeństwo na drogach, a jednocześnie w celu zapewnienia oskarżonemu możliwości refleksji nad swoim postępowaniem. W aspekcie powyższych okoliczności, stwierdzić należy, iż lekceważenie zasad ostrożności i bezpieczeństwa w komunikacji przez oskarżonego wymaga orzeczenia środka karnego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w strefie ruchu lądowego. Tym samym wykluczenie oskarżonego z ruchu drogowego na okres 3 lat, jako niezdyscyplinowanego uczestnika, nie przestrzegającego wymogów bezpieczeństwa w trakcie poruszania się pojazdami mechanicznymi, faktycznie będzie stanowiło dla niego dolegliwą represję. Zdaniem Sądu, zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w powyższym wymiarze będzie adekwatny do stopnia społecznej szkodliwości czynu inkryminowanego oskarżonemu oraz stopnia jego zawinienia, a także wzmocze w nim przekonanie o konieczności przestrzegania w przyszłości porządku prawnego, w szczególności zaś zasad bezpieczeństwa w ruchu drogowym.

Przy czym, na podstawie art. 43 § 3 k.k. Sąd zobowiązał oskarżonego Ł. D. do zwrotu prawa jazdy.

Na podstawie art. 46 § 2 k.k. ze względów wychowawczych, Sąd orzekł od oskarżonego Ł. D. na rzecz:

- oskarżycielki posiłkowej M. S. (1) kwotę 5.000 złotych tytułem nawiązki,
- oskarżycielki posiłkowej B. M. kwotę 5.000 złotych tytułem nawiązki.

W realiach niniejszej sprawy, zważyć należy, iż początkowo (w jednym z pism procesowych) pełnomocnik oskarżycielek posiłkowych wnosił o orzeczenie zadośćuczynienia za doznaną krzywdę (szkoda niemajątkowa) poprzez zapłatę na rzecz każdej z nim kwoty po 30.000 złotych (vide k. 134), zaś na rozprawie w mowie końcowej wniósł o orzeczenie obowiązku naprawienia szkody (jak należy domniemywać szkody majątkowej, gdyż w przypadku szkody niemajątkowej jak wskazano powyżej jest przewidziane zadośćuczynienie) nie uzasadniając w sposób szczegółowy zmiany wniosku w tym przedmiocie. Tym samym, w ocenie Sądu, mając na względzie powyższe oraz fakt, iż przedmiotem postępowania w niniejszej sprawie nie była kwestia spowodowania określonej szkody materialnej na skutek przestępstwa popełnionego przez oskarżonego, zaś pełnomocnik oskarżycielek posiłkowych wnosił także

o orzeczenie w/w kwot pieniężnych tytułem zadośćuczynienia (za wyrządzoną krzywdę), mając na względzie, że żadne pieniądze nie są w stanie zrehabilitować utraty bliskiej osoby, w szczególności matki, ani ukoić bólu z tym związanego, zdaniem sądu należało orzec nawiazkę i miarkować przy tym jej wysokość. Analizując zdarzenie będące przedmiotem osądu w aspekcie krzywdy, jakiej doznały pokrzywdzone, uwzględniając również sytuację osobistą i finansową oskarżonego oraz całokształt obciążeń finansowych związanych z przedmiotowym skazaniem, a także zważywszy z tej perspektywy na postępowanie rozpoznawcze, w którym nie było możliwe ustalenie pełnego zakresu krzywdy, określono wysokość przedmiotowych nawiazek na rzecz oskarżycielek posiłkowych po 5.000 złotych. W tym konkretnym przypadku, istnieją bowiem indywidualne i szczególne względy przemawiające za słusznością takiego ukształtowania środka kompensacyjnego. Tym bardziej, że w art. 46 § 3 k.k. wprost została przewidziana możliwość dochodzenia niezaspokojonej części roszczenia w drodze procesu cywilnego.

Dodatkowo, Sąd zasądził od oskarżonego Ł. D. na rzecz:

- oskarżycielki posiłkowej B. M. kwotę 2.829 złotych tytułem poniesionych przez oskarżycielkę posiłkową w sprawie wydatków z tytułu ustanowienia pełnomocnika;

- oskarżycielki posiłkowej M. S. (1) kwotę 2.829 złotych tytułem poniesionych przez oskarżycielkę posiłkową w sprawie wydatków z tytułu ustanowienia pełnomocnika.

W oparciu o art. 627 k.p.k. Sąd zasądził od oskarżonego Ł. D. na rzecz Skarbu Państwa tytułem zwrotu wydatków kwotę 7.338,16 złotych. Oplatę zaś w wysokości 180 złotych wymierzono na podstawie art. 627 k.p.k. i art. 2 ust. 1 pkt 3 Ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (j. t. Dz. U. z 1983 roku, Nr 49, poz. 223 z późn. zm.). Sąd obciążając oskarżonego w całości opłatami i obowiązkiem zwrotu wydatków poniesionych w trakcie postępowania miał na względzie jego sytuację osobistą, materialną i wysokość osiągniętych dochodów. Bowiem oskarżony nie posiada nikogo na utrzymaniu, przy czym, pracuje zarobkowo i osiąga dochody miesięczne na poziomie 1.400 złotych brutto. W tym stanie rzeczy Sąd uznał, że oskarżony jest w stanie przy wykazaniu należytej motywacji ponieść je bez uszczerbku dla własnego utrzymania.